

VI.

Nüüd sadta seitsekümmend kolm aastat teed aeti Pranpurri maa pirst meie usso õppetajat Paul Kerhardit ärra. Kül Pranpurri wallitseja olli issegi meie usso; ogga sel aial olli meie usso rahwa keskiš paiguti paljo sõnna riidlemiši likumas. Wata, kes endid targemaks arwasid, kui sünnib arwata, teggid mõnda uut seadust, ja ka seddasuggust, et koormasid rahwa hinged ja sundisid õigeks tunnistama ja uskuma, mis innimesed Jumala sõnna kõrwa seadnud. Ei Paul Kerhard ei annud ennast mitte nisugguse wõdra ikke alla sundida, ja sai sepärrast Pranpurri maast ärraetud. Jhho poolt kül tulli temmale se läbbi tülli kätte, sest temmal ei olnud warrandust, kust olleks ellamist sanud ennesele, naesele ja lastele; agga et hing on paljo kallim kui ihho,

siis olli ka temma melest paljo parrem: ihhus pišsut kannatada, kui hinges ja waimus iggaweste hädda ja waewa nähha. Jummal olli temma lotus!

Hakkas mees siis ommastega teele Sakseni maa poolde, et kül isse ei teadnud kuhhu piddi pdrama. Seal, kuhhu nemmad kord teekäimisest wässi- nud õmaiale jäiwad, nuttis ja kaebas temma naene: „Oh kuhhu nüüd peame pdrama, ja kuhhu wimaks weel peame jäma!“ Et Kerhard kül issegi olli kurwastatud ja murrest waewatud, siiski wastas temma omma naesele: „Heida omma teed Jehowa peale ja loda Temma peale, kül Temma toimetab kõdil hästi!“ Agga et ka temma ennesegi filmi wet korjas, kui naese nukra mele pärrast temma südda halledaks läks, siis